

El que proposem és la necessitat de tenir normalitzat un teclat per al nostre idioma, el català.

Les distribucions de teclat, també conegudes com a "idioma del teclat" o "fonts d'entrada", controlen els caràcters que apareixen a la pantalla quan es premen les tecles del dispositiu. Cada distribució permet escriure tots els caràcters d'un idioma, incloses les marques diacrítics, com la dièresi o la titlla.

El català, però, no té cap distribució de teclat pròpia tot i que hi ha grafies que són úniques. Per exemple, per escriure la *ela* geminada, hem de prémer fins a quatre tecles.

Fins ara utilitzem el teclat QWERTY adaptat a l'idioma castellà, que, amb la utilització d'un teclat fet i dedicat per a l'idioma català, suposaria la presència constant, física als dits i a la ment, conseqüentment en multitud de pantalles la presència del nostre idioma, sigui per qualsevol dispositiu: teclat en 3D, pantalla tàctil, telèfon mòbil...

Amb la presència constant, fa de recordatori inconscient i permanent de pertànyer al col·lectiu de catalanoparlants, recordatori que ara no el tenim, en haver d'usar un teclat dedicat a l'idioma castellà. Aquest teclat permetria que desaparegui dels ulls del qui fa servir el graf "Ñ" tenint present "NY" constantment, i que amb un sol clic, surtis escrit, una altra adaptació seria incloure el grafisme en un sol clic de "L·L", que sembla que costi escriure-la bé.

A més, no hi tenim una tecla amb la "NY", sinó el seu equivalent castellà, la "Ñ", una lletra que no existeix a l'abecedari català.

El grafisme "Ñ", no hauria de desaparèixer, amb la funció d'una altra tecla combinada amb el "clic" a sobre de la "NY", es faria efectiu en necessitat d'escriure'l, això sí, al ulls de l'escriptori la "Ñ" desapareixeria, tot el mateix per la tecla o grafisme actual, on hauria d'aparèixer la "L·L".

L'altra millora en tenir un teclat propi, seria la reubicació de la lletra "Ç", la qual es troba fora del seguit de lletres del teclat, en un pla secundari. Això es deu a que, al no ser una lletra d'ús del castellà, va ser treta de l'abecedari espanyol entre els segles XVI i XVII.

Per tant, el teclat inclouria les grafies "NY" i "L·L" amb un sol clic, la qual cosa permet fluïdesa a l'escriptura. Les distribucions del teclat, també conegudes com a «idioma del teclat» o «fonts d'entrada», controlen els caràcters que apareixen en la pantalla quan es pressionen les tecles del teclat. Cada distribució permet escriure tots els caràcters d'un idioma, incloses les marques diacrítics, com la dièresi o la titlla. Actualment, es poden trobar tantes distribucions com llengües es practiquen al món, ja que són distribucions adaptades a cada llengua que permeten escriure amb més fluïdesa a l'usuari. El català no té cap distribució de teclat pròpia, cosa que la gran majoria d'idiomes europeus en tenen, tot i que compten amb molts menys parlants.

La inclusió al teclat de la "NY", pot arribar a ser un símbol identitari, de procedència... com han desenvolupat per la "Ñ" per al castellà, el "Instituto Cervantes".

El teclat català, seria un fet molt tangible en la línia identitari sobre la comunitat i sentiments de molts de catalans, no ja de Catalunya, sinó els Països Catalans, igual que ja és el ".cat". Tot l'exposat anteriorment seria de forma transitòria, ja que s'ha d'aspirar a tenir un teclat ja en fabricació, pel català, i no haver de fer una adaptació informàtica, i amb adhesius a sobre de les tecles d'un teclat per l'idioma castellà, per tal de poder escriure amb un teclat català.